

(»Magy. Hirmondó«, 1792. I. kötet. 468. oldal.). 1793-tól »különös ülőhely«-nek keresztelik el a páholyt, de már 1810-től Kolozsvárott azt mondják: »rekeszték«, viszont 1833-ban a »Jelenkor« (71. szám) a páholy szó helyett »színerkély«-t mond. — (»Ő császári Királyi Főhercegsége az Ország Nádora ez alkalommal is kegyesen bizonyítja a magyar nyelv, pártolásban hathatós pártfogását, midőn fenséges Háznépe 's udvara számára három színerkélyt (Loge = páholy) állandóan kibérelni méltóztatott.«) Kazinczy Ferenc szerint a páholy »folyosói rendben levő ülés«. (»Magyar Nyelv«, 1909. 10. szám. 449. oldal.). Egy más adat szerint a páholy szót Kisfaludy Károly faragta. Előfordul a »Stibor vajda« III. fev. 4. jelenetében: »Ezen páholyban itt elrejtethed magad, nem lát itt senki« (»Magyar Nyelv«, 1907., 6. szám. 272. oldal.) [Megkülönböztetünk földszinti, I., II. emeleti páholyt, továbbá proscenium-páholyt. (L. o.) Van ezen kívül disz-, igazgatósági-, színügyi-bizottsági-, színész- és udvari páholy is.]

Pajor Emilia, énekesnő, sz. 1850. febr. 21-én, Pesten, előkelő, régi nemesi családból. (Nemesi előneve: vindornyalaki és hertelendi). Már mint gyermek rajongott a színházért; azonban családja nem akarta engedni, hogy színésznő legyen, mire Deák Ferenc, a haza bölcse, P. E. nagybátyja azt mondta: »A színészeket nem szabad lebecsülni. A magyar nyelv apostolai ők és csak büszke lehet a familia, ha egyik tagja tehetségét ezen a pályán állítja a nemzet szolgálatába. Az emberek között nincs különbség«. És kézenfogta őt és beíratta a »színitanodá«-ba. 1869—1870-ben a »színitanoda« első éves növendéke, ahol Stoll Péter énekmestertől tanult. Közben anyja megtiltotta, hogy tovább tanuljon. Ennek ellenére azonban mégis megmaradt a színészetnél. 1871-ben Szegedi Mihályhoz szerződött Nyitrára, ahol a »Csikós« Rózsijában volt első fellépte. Ezután Krecsányi Ignác szerződtette Kecskemétre; itt mint operett- és népszínműénekesnő a legelismertebb művésznők közé emelkedett. Sokáig volt dédelgetett kedvence a kolozsvári Nemzeti Színháznak. Működött még: Miskolc, Kassa, Sopron, Pozsony, Temesvár, Győr, Arad, Debrecen, Kolozsvár,

Szeged, Nagyvárad stb. városában, továbbá a Budai Színkörben (12 évig, többek közt itt kreálta »Az eleven ördög« címszerepét), majd Feld Zsigmondnál és a Népszínházban, mint vendég. (1880. dec. 9-től, a »Piros bugyelláris« Zsófi szerepében.) 1900-ban nyugalomba vonult. Mikor 1920. nov. 5-én Sopronban a »Cigánybáró« Czirájában megülte 50 éves jubileumát, az ország minden részéből elárastották a szertetet és megbecsülés jelével. — Korábban Blaha Lujza mellett az ország legnagyobb énekes színésznője volt, aki művészi eredményein kívül azzal is megbecsülést szerzett nevének, hogy a magyarosítás terén végzett igen nagy munkát.

Pajor István, színész, sz. 1902. aug. 31-én, Budapesten. Atyja P. Alajos, gyáros, anyja Sugár Ilona. — Kereskedelmi érettségi után Rákosi Szidi színésziskoláját látogatta, majd szerződést kapott a Belvárosi Színházhoz, innen Újpestre ment. 1929-ben az Új Színház tagja volt.

Pajor Ödön, színész, bariton énekes, sz. 1879. jún. 28-án, Kiskunmajsán, Pest m. Gimnáziumi tanulmányai befejezése után az Orsz. Zeneakadémiára iratkozott, ahol operaénekesi diplomát szerzett. A pályát Kolozsvárott kezdte, 1906-ban, ahol az ízléséről híres közönség minden alkalommal szeretetével tüntette ki. 1911. dec. 7-én a Népopera megnyitőelőadásán a »Quo vadis«-ban Chilon szerepében mutatkozott be; ezóta is ott működik (a Városi Színházban). Főbb szerepei: Mirakel (Hoffmann meséi), Figaro (Szevillai borbély), Scarpia (Tosca), Rigoletto (Címszerep), Falke (Denevér), Douphal (Traviata), Bedőházy Kálmán (A cigánykirály), Vogl (Három a kislány), Ruggiero (Zsidónő), Bogár Imre (Sárga csikó), továbbá: Miniszterelnök: »A cárevics«-ban, Főpap: »Varászfuvolá«-ban, Ruy Gomez: »Ernani«-ban, Chaunard: »Bohémélet«-ben Don Pizatto: »Fidelio«-ban, Zsupán: »Cigánybáró«-ban, Gáspár apó: »Cornevillei harangok«-ban, stb.

Pakots József, író, országgy. képviselő, a Petőfi Társaság tagja, sz. 1877. márc. 22-én, Alvincen (Alsófehér m.). Jogipályára lépett, aztán az irodalomnak szen-